

Parochie	1
In de pen	6
Buitenland	8
Klapstoel	9
Samenleving	10
Kerk	11
Dossier	12
Varia	14
Op·tocht	16
Mensen	17
Bisdom	18
Podium	20

COLUMN

Bert CLAERHOUT

Onmacht tegenover Syrische chaos

” Het beschieten van woonwijken in diverse Syrische steden, het oppakken van opposanten en het uitgestreken gezicht van president Bashar al-Assad, die zei dat alleen een gek op zijn bevolking laat vuren: dat alles was de afgelopen maanden bijna dagelijks in de tv-journaals te zien. De beelden werden almaar gruwelijker en de verhalen weerzinwekkender – zeker na de val van het oppositiebolwerk Baba Amr in de stad Homs. Close-ups van lijken en zwaar-gewonden, getuigenissen over foltering, standrechtelijke executies en beestachtige aflachtingen. Ondertussen keek de internationale gemeenschap langs de zijlijn toe.

Rwanda, Srebrenica, Darfur. „Dat nooit meer!”, klonk het achteraf. En toch gebeurt het telkens opnieuw. Zeker als er, zoals in Syrië, geopolitieke en -strategische belangen op het spel staan. Grootmachten als Rusland en China weigerden in de Veiligheidsraad het optreden van het Syrische regime te veroordelen omdat ze vrezen dat de val van Assad de kaarten in het Midden-Oosten grondig zal dooreenschudden. Als Assad en de alawieten van de macht worden verdreven, verdwijnt in de regio immers de laatste bondgenoot van de ayatollahs in Teheran. Daardoor zou, op korte termijn, vooral Israël baat hebben bij het verdwijnen van Assad. En dat mag niet, zeker nu er almaar meer sprake is van een mogelijke aanval van Israël op Iran. Amerikaanse defensie-experts ontkennen dat en VS-president Obama benadrukt dat hij een vreedzame oplossing nastreeft, toch wijzen dat soort uitlatingen erop dat op het hoogste niveau met zo'n aanval rekening wordt gehouden.

De angst dat een ingewikkelde situatie alleen nog gecompliceerder wordt, heeft dus tot gevolg dat de internationale gemeenschap afkerig blijft van enige inmenging in de Syrische chaos. Hoe erg de toestand ook is, na Afghanistan en Irak is die voor de Verenigde Staten nog altijd te verkiezen boven een nieuwe uitzichtloze

interventie. Bovendien blijft het onduidelijk wie de oppositie tegen Assad leidt en welke groepen er deel van uitmaken. De coalitie lijkt op het eerste gezicht op een samenraapsel van soennitische moslims, extremistische terroristen, ongeordende milities en overgelopen soldaten. Het nieuws dat ook al-Qaida erbij zou zijn betrokken, maakt het beeld van de anti-Assadcoalitie alleen maar ongeloofwaardiger. De Syrische leider kan dus wellicht nog een tijd aan de macht blijven, al lijkt zijn regime op lange termijn ten dode opgeschreven.

Voor de christenen in Syrië dreigt de toekomst dramatisch te worden. Eind vorige maand viel een dertigtal opstandelingen het klooster van Mar Moussa binnen. Niemand raakte gewond, maar het meubilair werd vernield en de bewoners bedreigd. Mar Moussa is het klooster waar Paolo Dall'Oglio, een Italiaanse jezuïet en eredoctor aan de KU Leuven, een gemengde oecumenische gemeenschap leidt die vooral begaan is met de dialoog tussen christenen en moslims. Dat christenen Assad steunen, is overtrokken. Velen van hen beseffen maar al te goed dat Syrië nood heeft aan democratische hervormingen. Anderen vrezen evenwel dat ze na de val van Assad van de regen in de drop terechtkomen. Feit is dat de Arabische Lente almaar meer dreigt te ontsporen in geweld en religieuze intolerantie. Voormalig VS-president George W. Bush mag dan wel denken dat hij van Irak een democratisch land heeft gemaakt, van het naar schatting anderhalf miljoen christenen ontvluchtte sinds de Amerikaanse inval een miljoen het land.

Op het moment dat we deze column schrijven, blijft het lijdzaam toezien hoe wanhopige burgers op de puinhopen van Syrische steden hun ellende uitschreeuwen. Gevoelens van machteloosheid wegen evenwel niet op tegen het hyperrealisme van de wereldmachten. Het is de zoveelste confrontatie die ons leert hoe dun het laagje vernis dat 'beschaving' heet, kan zijn.”

Colofon

KERK & leven
Halewijnlaan 92
2050 Antwerpen
www.kerkenleven.be
KERK & leven is een uitgave van
Studiecentrum Kerk en Media vzw

**VERANTWOORDELIJKE
UITGEVER**

Filip Debruyne
De parochie is verantwoordelijk
voor de eigen teksten

REDACTIE

Algemene redactie
tel. 03 210 08 40
fax 03 210 08 49
redactie.kerkenleven@kerknet.be

Hoofdreducteur

Bert Claerhout

Eindreducteur

Peter Goordts

Redacteurs

Erik De Smet, Nicole Lehoucq,
Ilse Van Halst, Jozefien Van Huffel
Lieve Wouters

Redactiesecretariaat & Optocht

Martine Croonen

secretariaat.kl@kerknet.be

Diocesane redactie Antwerpen

Persdienst Bisdom Antwerpen

Schoenmarkt 2

2000 Antwerpen

tel. 03 202 84 30 (van maandag tot

woensdagmiddag)

fax 03 202 84 31

redactie.bisdom.antwerpen@

kerknet.be

Diocesane redactie Brugge

Persdienst Bisdom Brugge

Heilige Geeststraat 4

8000 Brugge

tel. 050 33 59 05

fax 050 34 14 32

persdienst.bisdom.brugge@

kerknet.be

Diocesane redactie Gent

Eveline Coppin

Bisdomplein 1

9000 Gent

tel. 09 225 16 26

fax 09 223 39 59

eveline.coppin@kerknet.be

Diocesane redactie Hasselt

Persdienst Bisdom Hasselt

Vrijwilligersplein 14

3500 Hasselt

tel. 011 28 84 58

fax 011 28 84 78

persdienst@bisdomhasselt.be

Diocesane redactie Mechelen-Brussel

Pers- en informatiedienst

Wollemarkt 15

2800 Mechelen

tel. 015 21 65 01

fax 015 20 94 85

aartsbisdom@kerknet.be

VORMGEVING

Grafisch ontwerp

Catapult, Antwerpen

Lay-out & Zetwerk

Patrick Claessens

PUBLICITEIT

Trevi Plus

Leopold II laan 53

1080 Brussel

tel. 02 428 21 03

fax 02 428 37 55

katrien.lannoo@trevipus.be

www.trevipus.be

DIENST PAROCHIEBLADEN

tel. 03 210 08 30 - fax 03 210 08 36

ABONNEMENTEN

Abonnementen en adreswijzigingen uitsluitend via de parochie

DRUKKERIJ

NV Halewijn

© copyright
Alle teksten, foto's en beeldmateriaal uit KERK & leven zijn auteursrechtelijk beschermd. Zonder toestemming van de uitgever mogen ze op geen enkele wijze worden verspreid. De uitgever is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de advertenties. Lezersbrieven moeten naam en adres vermelden. De redactie behoudt zich het recht teksten in te korten of te weigeren.

LEZERSBRIEVEN

Reageren op artikelen in deze krant? U kan schrijven of mailen (met vermelding van uw naam en adres) naar: KERK & leven, Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen of lezersbrieven@kerknet.be

Mastodontparochies

KERK & leven, 22 FEBRUARI 2012

1. Proficiat voor uw artikel *Bewaar ons voor de mastodontparochie*. Jammer dat niet allen die het goed menen met de toekomst van een levenskrachtige parochie- en geloofsgemeenschap, dit lezen. Door een vaak moeilijk bewustwordingsproces zien anderen dan weer niet in dat wat op het eerste gezicht een verlies lijkt, kansen tot een vernieuwd Kerk-zijn inhoudt.

Uiteraard betreur ik dat een ander tot gevolg kan hebben dat sommige parochies niet meer de kansen krijgen van voorheen. Maar laten we realistisch zijn: zonder deelname aan een ruimer samenwerkingsverband, zouden die parochies in de toekomst volledig kansloos zijn.

Om het te zeggen met de woorden van een van onze teamleden: „Het heeft geen zin te blijven staren naar het sterfbed en alleen te denken aan de verdeling van de erfstukken.” Dat in de veronderstelling dat er erfstukken zijn. Voor de Kerk van heden en zeker voor de Kerk van morgen is evenwel niets kostbaarder dan levende bouwstenen: goedmenende mensen die met woord en daad van hun geloof getuigen. En dat overstijgt elke parochiegrens.

De tweeslachtigheid, het getalm en het geschipper dat thans nog al te vaak de bovenhand haalt, werkt niet alleen verlamdend, maar dreigt ook de geestkracht te doden van mensen die zich

wel nog intens inzetten voor een open, eerlijke, veelzijdige en toekomstgerichte verkondiging van de verzenen Jezus – en dat zijn niet enkel priesters en diakens.

Als priester vraag ik alle beleidsverantwoordelijken – zowel in de Kerk als in de brede samenleving – om met bekwaame spoed werk te maken van beslissingen die eindelijk uitzicht bieden op een hedendaagse en toekomstgerichte 'geloofsgemeenschap'.

Priester Patrick TOURLOUSE, Boezinge

2. Het is vijf vóór twaalf. Onze kerken lopen stilaan maar zeker leeg. Er wordt gezocht naar een bestemming voor leegstaande kerkgebouwen, maar dat is achter de feiten aanhollen. Zou het niet beter zijn te kijken wat we kunnen doen zodat er toch minstens op elke parochie een kerk is waar de gelovigen op zondag de eucharistieviering kunnen bijwonen? Dat schijnt immers niet mogelijk te zijn wegens het priestertekort.

Als alle gehuwde priesters in hun ambt zouden worden hersteld, zou dat al een deel van de oplossing zijn. Als alle paters uit onze kloosters de opdracht zouden krijgen om in één parochie voor te gaan in de eucharistieviering, zou dat evenzeer tot de oplossing bijdragen. Als de kerkleiding het celibaat niet langer zou opleggen en als Rome ook de vrouw tot het priesterschap zou toelaten, zou de oplossing al heel

dichtbij zijn. En als het priesterambt ten slotte ook wat sociaaler zou worden opgevat, bijvoorbeeld door priesters na veertig jaar met pensioen te laten gaan – dat wil zeggen dat ze de zorg voor de leiding van de parochie uit handen geven, maar wel nog de sacramenten toedienen – zouden we wellicht wekelijks in elke parochie een volwaardige eucharistieviering hebben.

Sommigen zullen opperen dat dit niet meer nodig is omdat de jonge generatie toch niet naar de mis gaat. Het is mijn vaste overtuiging dat hedendaagse jongeren wel nog door Jezus kunnen worden aangesproken en dat ze zijn spoor willen volgen. Op voorwaarde dat het in de eucharistie gaat om wat Christus heeft gevraagd, namelijk: „Doet dit om Mij te gedenken.” Dat houdt in dat we de eucharistie moeten zuiveren van achterhaalde teksten die met Jezus Christus niets te maken hebben, maar alleen de bedoeling hebben de gelovigen aan Rome te binden.

Willy DECAVELE, Gullegem

Profetische stemmen

KERK & leven, 22 FEBRUARI 2012

Met Erik De Smet vraag ik me af wie vandaag in de Kerk de stemlozen een stem geeft. Dat de Kerk vaak de enige verdediger van de mensenrechten in Afrika is, klopt misschien, al moeten we daaraan toevoegen dat ze ook vaak zwijgt.

Wie neemt het in Afrika voor de stemlozen op zoals zuster Jeanne Devos dat in India doet?

Bisschoppen als Louis Portella en Desmond Tutu zijn er te weinig. De meesten bekommeren zich alleen om binnenkerkelijke aangelegenheden en/of verheugen zich in de vele bekeerlingen. De zorg voor de zwakken is ver van hun bed. Toen Norbert Zongo, de hoofdredacteur van *l'Indépendant*, in 1998 in Burkina Faso samen met drie medepassagiers door de presidentiële wachters werd vermoord, zweeg de Kerk in alle talen. In het hele land kwamen mensen op straat, maar de Kerk sprak enkel over vrede. Gerechtigheid kwam er blijkbaar niet aan te pas. Hoe kunnen we beweren christen te zijn als we schrik hebben voor ons leven en als we goede relaties met de machthebbers boven het belang van de kleine man stellen?

De Kerk neemt het te weinig op voor de talloze slachtoffers van corrupte Afrikaanse regimes. Het grenzeloze engagement van Jezus voor de noodlijdenden, zijn durf om het onrecht aan te klagen en de woede waarmee hij de religieuze leiders van zijn tijd uitschold, vinden we bijna nergens terug. Norbert Zongo durfde dat destijds wel, en vele journalisten met hem. Ze bekochten het met hun leven. Moge hun voorbeeld de Kerk inspireren en haar de zo broodnodige moed geven tot navolging.

Leo CLARIS, Belsele